

Arrest

nr. 100 640 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Ejagham-origine, afkomstig van Mamfe (South West Province). U woonde sinds u drie jaar was bij uw tante Agnes in Mamfe, terwijl uw moeder in Ndebaya, het dorp van haar familie, woonde. Toen u 16 jaar was kreeg u een vriendje en uw tante meldde dit per brief aan uw moeder. Hierop vroeg uw moeder u naar het dorp te komen. Daar bracht uw

moeder u naar een huis waar men u trachtte te besnijden. U bood echter weerstand waardoor de besnijdstster met haar mes uw borst raakte. Omdat u hevig begon te bloeden, liepen de vrouwen die aanwezig waren bij de besnijdenis het huis uit en bleef uw moeder met u achter. Uw moeder regelde dat u naar het lokale ziekenhuis werd gebracht. De dokter en de priester die daar bij u kwamen, zeiden beiden aan uw moeder dat besnijdenis een slechte praktijk is. De priester kon uw moeder overtuigen. Na twee weken verbleven te hebben in het ziekenhuis, keerde u terug naar uw tante in Mamfe. Zij vond dat u heel koppig was en dat u door uw koppigheid gewond was geraakt. Zij beschouwde u nu als onrein. U bleef drie jaar weg uit het dorp van uw moeder. Gedurende die drie jaar was u regelmatig ziek en uw moeder meende dat het door hekserij van de mensen van het dorp was dat u er zo slecht aan toe was. Na een tijdje ging het echter beter. In 2011 maande uw tante u echter aan terug naar het dorp te gaan voor kerstmis. Ze dwong u door ermee te dreigen dat u haar woning diende te verlaten indien u niet zou meegaan naar het dorp. U ging mee en dacht na kerstmis gewoon terug te keren. In het dorp vernam u echter van uw vriendin Linda dat uw moeder weer plannen had om u te laten besnijden. U was op uw hoede daardoor. Op een dag wou uw moeder een vriendin bezoeken en u diende mee te gaan. Terwijl uw moeder binnen was en u nog buiten bij het raam stond, hoorde u haar zeggen dat ze deze keer niet dezelfde fout mochten maken met u. Daarop besloot u weg te lopen. U reed mee met een man naar een dorp. Daar ontmoette u auntie J. (...). U bleef tot 3 januari bij haar. OP 3 januari ging u mee met auntie M.A. (...), een vriendin van auntie J. (...), die uw reis regelde naar België. Ze zei u dat in België dergelijke praktijken niet bestonden en dat u zou kunnen studeren en werken. In België aangekomen ontdekte u echter dat u door auntie M.A. (...) werd vastgehouden in een huis voor prostitutie. Toen u met M.A. (...) ging winkelen slaagde u er in te ontkomen. U verbleef even bij een Afrikaans koppel dat u hielp naar Brussel te komen waar u op 20 februari 2012 asiel aanvraag. In België ontmoette u een man van Ghanese origine met wie u een relatie begon. U bent zwanger van zijn kind.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u enkele verklaringen aflegt met betrekking tot uw beweerd dreigende besnijdenis, die ernstig doen twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. U verklaart dat uw moeder u tegen uw wil wou laten besnijden en dit vanaf uw 16 jaar. U verklaarde voor uw 16 jaar geen problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 4) en na de mislukte poging op uw 16 jaar drie jaar met rust gelaten te zijn (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde ook dat uw eigen moeder pas rond haar 22e besneden werd, nadat ze van u zwanger was (zie gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat FGM in Kameroen gewoonlijk uitgevoerd wordt bij jonge meisjes, en voor de puberteit. Hier zullen ongetwijfeld uitzonderingen op bestaan, maar het is toch zeer opmerkelijk dat zowel u als uw moeder op latere leeftijd zouden besneden zijn of worden, zeker gezien u verklaarde dat uw eigen grootmoeder besnijdstster was en blijkbaar veel belang hechtte aan de praktijk (zie gehoor CGVS, p. 4). Ook uw bewering dat uw moeder vreesde dat u vervloekt zou worden indien u zich niet zou laten besnijden (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ dd. 20/2/2012, p. 3), maakt haar beslissing u zolang met rust te laten helemaal niet geloofwaardig. Uw verklaring dat ze wachtten op het juiste moment om het te doen, namelijk toen u 'dingen begon te doen zoals met boyfriends' is bovendien zeer merkwaardig. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder nu net zo'n 'dingen' wou vermijden omdat ze zelf zwanger was geraakt van een vriendje (zie gehoor CGVS, p. 7) wat het totaal niet aannemelijk maakt dat ze zou wachten tot die 'dingen' aan haar oren zouden komen. Bovendien verklaart u dat u besneden diende te worden omdat u anders in uw dorp niet meer aanvaard zou worden en ze in het dorp niets meer met u te maken zouden willen hebben (zie gehoor CGVS, p. 7). Uw moeder haalde ook aan dat u besneden diende te worden omdat anders in het dorp niemand met u zou willen trouwen (zie gehoor CGVS, p. 4). In dat opzicht is het heel merkwaardig dat u sinds u drie jaar was bij uw tante in Mamfé ging wonen, er naar school ging en zelfs slechts twee keer per jaar naar het dorp ging en dat u na de mislukte besnijdenis drie jaar lang niet naar het dorp ging (zie gehoor CGVS, p. 2, 3, 5). Indien uw grootmoeder, moeder en tante werkelijk zoveel belang hechtten aan uw status in het dorp, mocht toch verwacht worden dat ze op zijn minst zouden gepoogd hebben u vaker naar het dorp te laten komen, alvast meer dan twee maal per jaar. In dat opzicht is het ook merkwaardig dat u de vrouwen die u trachtten te besnijden niet kent (zie gehoor CGVS, p. 7). U verklaart verder dat het vrouwen van het dorp zijn, dat u hun namen niet kent en dat u het dorp niet gewoon bent en hen niet kent (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook deze verklaringen staan in schril contrast met de wil die uw familie langs

moederskant blijkbaar had om u in het dorp aanvaard en opgenomen te hebben. Het staat ook in schril contrast met uw bewering dat in het dorp iedereen mekaar kent, tenzij je nieuw bent (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook uw bewering dat mensen van het dorp u zullen dwingen u te laten besnijden (zie gehoor CGVS, p. 7), en dat ze u zelfs kunnen laten ontvoeren (zie gehoor CGVS, p. 10), en dat uw moeder onder druk stond om u te laten besnijden (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ dd. 20/2/2012, p. 3), zijn allerminst geloofwaardig. Immers, indien men in het dorp werkelijk zo ver zou gaan is het opmerkelijk dat ze, toen u buiten bewustzijn geraakte omdat het mes uw borst raakte, zouden gestopt zijn en uit angst zouden weggelopen zijn (zie gehoor CGVS, p. 8). Uw uitleg dat de wonde op uw borst begon te bloeden en ze daarom niet konden voortdoen (zie gehoor CGVS, p. 8), is totaal onaannemelijk in de context van een gedwongen besnijdenis zoals u die schetst. Immers, er kan vanuit gegaan worden dat bij elke (gedwongen) besnijdenis veel bloed komt kijken en dat, indien er weerstand geboden wordt, ongelukken gebeuren, maar dat deze situaties niet meteen aanleiding geven voor de besnijdsters om weg te lopen uit angst, doch eerder om u de gepaste bijstand te geven, zodat u zo snel mogelijk opnieuw beschikbaar zou zijn voor gedwongen besnijdenis. Men kan zich immers inbeelden dat deze besnijdsters ervaring hebben met dergelijke situaties. Ook is het merkwaardig dat, indien men in het dorp zo ver zou gaan u te ontvoeren, zoals u stelde (zie gehoor CGVS, p. 10), ze dit niet eerder zouden gedaan hebben maar u na de mislukte poging om u te besnijden drie jaar met rust gelaten hebben. U maakt trouwens ook nergens melding van het feit dat u zelf door dorpsbewoners zou benaderd zijn of onder druk zou gezet zijn. U baseert uw idee dat de dorpingen uw besnijdenis wilden duidelijk enkel op vermoedens die u niet staft met objectieve feiten. U kent immers zelfs de mensen die u zouden willen besnijden niet (zie gehoor CGVS, p. 6, 7).

Verder is het onaannemelijk dat u in het dorp door Linda op de hoogte werd gebracht van de plannen van uw moeder om u te laten besnijden maar dat u uw moeder hierover niet aansprak (zie gehoor CGVS, p. 9). Uw uitleg dat u er niet zeker van was en haar er daarom niet op aansprak is niet aannemelijk gezien uw beweerde eerdere ervaringen en daarom het belang dat u erbij had net wel zeker te zijn over wat u verteld werd. Het feit dat u uw moeder er niet over aansprak komt dan ook helemaal niet doorleefd over.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u voor de DVZ duidelijk verklaarde dat uw moeder bij haar tweede poging u te besnijden zei dat als u besneden zou worden, u geen zin zou hebben in seks en niet dezelfde fout zou maken als zij had gemaakt met uw vader en dat niemand u kon helpen, ook de politie niet, waarop u uit het huis vluchtte en verder lifte (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ dd. 20/2/2012, p. 3). Uit uw gehoor voor het CGVS blijkt echter dat uw moeder u, na de eerste poging tot besnijdenis, niet meer sprak over een toekomstige besnijdenis en dat u er haar ook niet over aansprak toen uw besnijdenis opnieuw gepland was (zie gehoor CGVS, p. 8, 9). Ook verklaarde u dat u het huis waar u zou besneden worden niet binnen ging maar dat u aan het raam stond en hoorde dat uw moeder zei dat ze niet meer dezelfde fout met u mochten maken, waarop u wegliep (zie gehoor CGVS, p. 5).

Gelet op al deze opmerkingen dient te worden vastgesteld dat geen geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering dat u in Kameroen riskeerde gedwongen te worden besneden.

Wat betreft uw verklaringen aangaande Auntie M.A. (...), die u gedwongen zou hebben u te prostitueren, kan worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat u nog enige vrees ten aanzien van haar dient te hebben. Immers, u verklaart niets meer van haar gehoord te hebben sinds u weging bij haar (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer naar Kameroen, haalt u geen vrees ten aanzien van M.A. (...) aan (zie gehoor CGVS, p. 11).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde in het kader van uw asielaanvraag nog enkele documenten voor. De documenten van Belgische instanties (arbeidsvergunning, immatriculatieattest, attesten van opleidingen) voegen niets toe aan uw asielrelaas. De informatie betreffende FGM in Kameroen betreft algemene informatie waarin u niet genoemd wordt. Betreffende de informatie kan nog worden opgemerkt dat ook in de informatie waarover het CGVS beschikt vermeld staat dat bij de Ejagham er een prevalentie van FGM is van 75 à 90 percent en in sommige dorpen van 100 %, maar dat dit duidelijk gaat over de dorpen in Ejagham-gebied en bijgevolg over de vrouwen die in de dorpen wonen, wat bij u niet het geval is aangezien u in Mamfe woonde. Ten slotte legt u ook nog een medisch attest voor (dd. 8/11/2012) waarin gesteld wordt

dat u niet besneden bent en dat u een litteken vertoont op uw linkerborst. Het feit dat u niet besneden bent is niet in tegenstrijd met bovenstaande motivering. Ook het feit dat u een litteken hebt aan uw linkerborst vormt geen bewijs voor uw asielrelaas gezezen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en aangezien hieruit niet blijkt in welke omstandigheden u dit litteken opliep.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De verzoekende partij stelt dat de administratie zich enkel op algemene gegevens uit gegevensbestanden over de situatie in de dorpen in Kameroen onder meer wat de besnijdenispraktijken (genitale vrouwenverminking) betreft baseert en de eigen geschiedenis van verzoekster niet nagegaan werd.

Dit is geen weerlegging van de uitvoerige motieven betreffende de aannemelijkheid van het asielrelaas waarbij de commissaris-generaal zich baseert op de verklaringen van verzoekster en informatie betreffende besnijdenis in Kameroen (stuk 14). De Raad schaaft zich achter de motieven uit de bestreden beslissing.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en stelt dat zij een gewelddadige vrouwenbesnijdenis riskeert.

Verzoekster heeft haar asielrelaas en haar vrees voor genitale vrouwenverminking (vrouwenbesnijdenis) niet aannemelijk gemaakt. Het middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat zij zwanger is en de vader die het kind zal erkennen gemachtigd is tot verblijf in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder een daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

2.4. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS